

21. A sáfárság

Isten

sáfárai vagyunk: időt és alkalmat, képességet és javakat, a földi áldásait és forrásait ránk bízta. Felelősséggel tartozunk neki ezek helyes felhasználásáért. Isten tulajdonjogát a néki és embereinknek való szolgálat, az evangélium hirdetéséért és egyháza fenntartásáért és néveléséért való tizedfizetéssel és adakozással ismerjük el. A sáfárság kiváltság, amit az Úr adott Isten, hogy szeretettel munkálkodjunk embereinkért, és győzedelmeskedjünk az élnévség és a kapzsiság felett. A sáfár az az ember, aki az áldásoknak, amelyeket hűségű eredményeként mások nyernek. (1Mózes 1:26-28; 2:15; 1Korinthus 29:14; Ágoston 1:3-11; Mál 3:8-12; 1Korinthus 9:9-14; Róma 15:26-27; Máté 23:23)

A keresztyén élet minden

máskénti társaság megtagadást, saját magunkról való lemondást és Krisztus elfogadását jelenti. Ha arra gondolunk, Jézus hogyan áldozta fel élmagát az Úrnak, azt kell kérdeznünk: "Érted-e a Teérted?"

Amikor azt gondoljuk, hogy

megtagadva élmagunkat, teljesen Istennek szenteltük az életünket, társunk valami, ami megmutatja, milyen felszárvas az odaszentelődésünk. Ha felismerjük, hogy az életünkben vannak még olyan dolgok, amikről le kell mondanunk Istenért, jobban elkülönítsük magunkat neki. Mindig nagyon szeláden hávja fel a figyelmünket egy-egy újabb dologra, amelyben énmagunkat meg kell tagadnunk. Így formálódik a keresztyén élet, mint az Istennel való, szelántelenül megajul odaadás egyik kávetkezése, ami ájtalt személyiségünk, életstlusunk és minden cselekedetünk megszárdul.

Amikor teljesen ájtadjuk

magunkat és mindenünket Istennek - akié egyébként is minden (1Korinthus 3:21-4:2) -, Ő elfogadja, azután visszaadja tulajdonunkat, felelősségtáve érte. Sáfárri vagy gondnok; tesz bennünket minden felett, amit ézbirtokolunk". Ekkor kényelmes, élnévség életre való hajlamunkat szétzaza az a felismerés, hogy Urunk ruhátlan, bebártáznátt és idegen volt. Krisztus változhatatlan érvényű felhávása - ézÉimenvén az Úrt, tegyetek tanátványokká minden népeket" - segágyálekezetnek felismerni és jobban ártákelni az evangélizálás, tanátság, prádikálás és keresztelés szolgálatát. Érté igyekszünk hű sáfárok lenni.

Á

Mi a sáfárság?

ÉzNem tudjátok, hogy a ti

testetek... a Szentléleknek temploma... és nem a magatokéi vagytok? Mert Áiron vátettetek meg; dicsősátek az Úrt az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi." (1Korinthus 6:19-20) Krisztus drága Áiron vásárolt, váltott meg

bennünket. Mi Isten vagyunk. De ez csak egyszerűen visszakeresztelés volt. Ő alkotott bennünket; kezdettől fogva az Ő tulajdona vagyunk, mert "Kezdetben teremt Isten..." (1Mózes 1:1). A Szentírás világosan kijelenti, hogy "az ember az Isten képmélete; az Isten képmélete s annak lakosai" (Zsolt 24:1).

Isten a teremtéskor

megosztotta tulajdonait az emberiséggel, de továbbra is Ő az igazi birtokosa a világnak, a világ lakosainak és javainak (Zsolt 24:1). A keresztnél visszaszerezte azt, ami az Istené, amit az ember a bűnbételeskor átadott Sátánnak (1Kor 6:19-20). Isten megbázt, hogy javainak szívesen szolgálgasson.

A szívesen az, aki "szívesen van

bételes mértékben hajtásos vagy birtokos kezelésével". A szívesen: "az ember szívesen hivatala, feladatára vagy szolgálatára".[1] A keresztnél a szívesen azt jelenti, hogy "az ember felelős mindenért és mindenek a használatára, amit Isten reá bízott - az életre, a fizikai életre, az időre, a tántumokra és a képességekre, az anyagi javakra, a másokra való szolgálati alkalmakra és az igazság ismeretére".[2] A keresztnél Isten javai feletti intézkedést szolgál, és az életet Istentől kapott alkalomnak tekintik, amikor "szívesen tanulhatják, miként lehetnek hű szívesek, hogy majd az eljövendő életben szívesen tudjanak az Isteni dolgokkal".[3]

Többébb értelemben a

szívesen "szívesen foglalta a bételes és szívesen".[4]

Á

Hogyan ismerjük el Isten tulajdonjogát?

Az élet négy alapvető

területre osztható, és mindegyik Isten ajándéka. Isten adott nekünk testet, képességeket, időt és anyagi javakat. Ezeket a világgal gondot kell viselnünk a kértéssel, amely felett Isten örök tette bennünket.

A testtel való

szívesen. Isten

népe a saját maga szívesre. Teljes szívvel, teljes lelkével, minden erőnkkel és teljes elménkkel kell Istent szeretnünk (Lk 10:27).

A keresztnél kiváltása,

hogy legjobb tudásunk és lehetőségünk szerint fejleszthetjük fizikai és szellemi erejünket. Ha ezt tesszük, megdicsőítjük Istent, és nagyobb áldást jelentenek embertársainknak (Iájsd a 21. fejezetet).

A képességekkel való
sáfarkodás. Minden
embernek vannak adottságai. Az egyik tehetség a zenében, a másoknak
közégyessége van például a varázshoz vagy az autószereléshez. Egyesek könnyen
barátkoznak és kerékek kapcsolatba másokkal, mások mások természeténél fogva
keresik a magányt.

Minden képesség
felhasználható tulajdonosának vagy eredeti Adományozójának dicsőítésére. Az
ember tehát kőleves-teti képességet Isten dicsőítésére vagy saját élni cöljaira.

Épölnünk kell azokat az
ajándékokat, amelyeket a Szentlélek sáfarkodás cöljába ad nekünk (Mt 25). A hű
sáfarkók bőkezűek ajándékaikkal, hogy gazdájuknak nagyobb hasznot hozzanak.

Az idővel való
sáfarkodás. Hű
sáfarkókot megdicsőítjük Isten, ha bárcsen használjuk fel az időt. "Valamit
tesztet, lélekből cselekedjétek, mint az Ásmak, és nem embereknek; tudván, hogy
ti az Ást veszitek az Árkáknak jutalmát; mert az Ás Krisztusnak
szolgáltok." (Kol 3:23-24)

A Biblia arra int, hogy ne
őgy viselkedjünk, hanem mint bolondok, hanem mint bárcsek. Áron is megvegyétek az
alkalmatosságot, mert a napok gonoszok" (Ef 5:15-16). Józshoz hasonlóan,
nekünk is Átjnk dolgaiban kell foglalatostkodnunk (Lk 2:49). Mivel az idő Isten
ajándéka, minden pillanat drága. Azért kaptuk, hogy jellemjéket az Árk Ácletre
alakítsuk. Az időnkkel való hűség sáfarkodás azt jelenti, hogy az időt Urunk
megismerésére, embertársaink megsegítésére és az evangélium hirdetésére
használjuk.

Amikor Isten a teremtéskor
nekünk adta az időt, a hetedik napi szombatot a vele való bensőséges kapcsolat
szent idejévé tette, hat napot pedig hasznos foglalatosságra adott az emberek
számaira.

Az anyagi javakkal
való sáfarkodás. Isten
összeleinket megbízta a föld művelésével, az állatvilág irányításával és az
%denkert gondozásával (1Máz 1:28; 2:15). Mindezt nemcsak azért kapták, hogy
gyányárkadjenek benne, hanem, hogy gazdálkodjanak vele.

Isten egyetlen korlátot

Ájllított fel. A jász Ács gonosz tudásának fájjáról tilos volt enniük. Ez a fajlandás emlőkeztetőül szolgálta arra, hogy Isten a Föld tulajdonosa Ács feltőlten Ura. E korlátozás tiszteletben tartásával fejezte ki az első emberjár Isten iránti hitét Ács hűségét.

A bűnbeesés után Isten már nem használhatta próbásként a tudás fáját. Az embert azonban továbbra is emlőkeztetni kellett arra, hogy Isten minden jász Ács tőlköletes ajándék forrása (Jak 1:17), Ács hogy Ő ad erőt a gazdagság megszerzésére (5Máz 8:18). Emlőkeztetőül arra, hogy Ő minden Ájldás forrása, Isten lőtrehozta a tized Ács az adakozás rendszerét.

Később e rendszer által gondoskodtak a zsidók a templomuk papságjának fenntartásához szükséges anyagiakról. A hetedik napot néneplő adventisták kővetik a lővitai mintát - mint egészes bibliai mádszert - az evangélium világszöles kiterjesztésének anyagi fedezetére. Isten Ágy rendelkezett, hogy az evangélium hirdetésé fájggő helyzetben legyen népének erőfeszés-től Ács adományaitól. Azt kő-vájnja tőlük, hogy a tized Ács az adományok beadásával tőlnetlen munkájrsaiváj legyenek.

1. A tized. Amint idők egyhetede (a szombat) Isten, minden anyagi szerzeményünk egytizede is az tővő. A Szent-rájis kijelenti, hogy a tized "észszentság az Árnak", azt jelkőpezve, hogy mindennek Isten a tulajdonosa (3Máz 27:30, 32). Ezért a tizedet vissza kell adni neki, mint az ő tulajdonát.

A tizedrendszer a maga egyszerűségében csodájlatosan szőp. Mőltánnyossága megmutatkozik abban, hogy a gazdagokkal Ács szegényekkel szemben jővedelmük arányában tőmaszt igőnyt. Olyan mőrtőben kell visszaadnunk a tizedet, amilyen mőrtőben Isten használatra adta nekünk a tulajdonát.

Amikor Isten igőnyli a tizedet (Mal 3:10), nem beszől sem hájjáról, sem nagylelkűsögről. Jőlehet hájjának kell kő-sőnie Istennel kapcsolatos minden megnyilvánulásunkat, de tizedet azőrt fizetünk, mert Isten megparancsolta. A tized az Ásrő, Ács azt kő-vájnja, hogy azt adjuk vissza neki.

a) Pőldák a tizedfizetésre. A tizedfizetés elfogadott gyakorlat az egés Szent-rájisban. Ábrahájim tizedet adott "észmindenből" Melkisődeknek, a magasságos Isten papjának (1Máz 14:20). Ezzel elismerte Melkisődek mennyei papságát, Ács kifejezte, hogy jő ismeri ezt a szent intőzmőnyt. A tizedre tőrtőnő utalások jelzik, hogy a tizedfizetés már rőgen meghonosodott szokás volt.

Nyilvánvalóan Jákób is megértette

a tizedre vonatkozó kárvételmányt. Mint szímműzítte és menekült, megfogadta az Ásrnak: "ÉzValamit adándasz nákem, annak tizedét náked adom" (1Máz 28:22). Az egyiptomi kivonulás után, amikor Izraelből nemzet lett, Isten megismételte a tized törvényét, mint isteni intőzományt, amelyen Izrael jártól (3Máz 27:30-32; 4Máz 18:24, 26, 28; 5Máz 12:6, 11, 17).

Az Őjtestamentum nem

örvnytelen-ti, hanem inkább megerősíti ezt az intőzományt. Jézus helyeselte a tizedfizetést, és elítélte azokat, akik megrontották szellemét (Mt 23:23). Míg a Krisztus Áldozati halálát jelképező és az Áldozati rendtartást szabályozó szertartási törvények Krisztus halálakor végig tartottak, a tized törvénye nem szűnt meg.

Mivel Őbrahám minden há-vő

atyja, a keresztények számára ő a kárvétendő példa a tizedfizetésben. Miként Őbrahám tizedet fizetett Melkisedeknek, a magasságos Isten papjának, az Őjtestamentumi há-vők tizedet adnak Krisztusnak, a Melkisedek rendje szerinti Főpapjuknak (Zsid 5:9-10; 7:1-22).[5]

b) A tized

felhasználása. A

tized szent, és csak szent célokra szabad felhasználni. Az Ásr ezt parancsolta: "ÉzA földnek minden tizede, a föld vetéséből, a fa gyümölcséből az Ásré; szentség az az Ásrnak... és minden tizede a baromnak és juhoknak... az Ásrnak legyen szentelve" (3Máz 27:30-32). "ÉzHozzátok be a tizedet mind az Őn tárházamba - mondta -, hogy legyen ennévaló az Őn házámban" (Mal 3:10).

Izraelben a tizedet

kizárólag a leviták számára használták fel, akik - mivel nem kaptak a törzsi földből részt - egész idejüket Izrael istentiszteleteinek ápolására, a szentély szolgálatára, az Ásr törvényének tanítására fordították (4Máz 18:21, 24).

A keresztre feszített után,

amikor a levitai papság Istentől rendelt szerepe végig tartott, a tizedet továbbra is Isten egyháza szolgálatára kellett felhasználni. Pál szemlélő példával támasztotta alá ezt az elvet, párhuzamot vont a levitai szolgálat és az Őjonnan alapított evangéliumi szolgálat között. Kijelentette: "ÉzHa mi náktek lelkieket vetettünk, nagy dolog-é, ha mi a testi javaitokat akarjuk? Ha egyebek részesülnek a ti javaitokban, miért nem inkább mi?... Nem tudjátok-é, hogy akik a szent dolgokban munkálkodnak, a szent helyből élnek, és akik az oltár kárvételét forgódnak, az oltárral egyt veszik el részesültek? Ekképpen rendelte az Ásr is, hogy akik az evangéliumot hirdetik, az evangéliumból éljenek" (1Kor 9:11-14).

A gyülekezeti tagok kárvételét

hozzájuk tizedüket a tőrházba, ahogyan legyen enivalás az Ön házában" (Mal 3:10); más szavakkal, hogy legyen Isten egyházában elég anyagi eszközök a lelkészeknek a tevékenységükre és az evangélium munkájának előbbre vitelére.[6][7]

2. Az adakozók. A házi keresztyének nem korlátozzák a gyülekezetnek adott anyagiakat a tizedre. Izraelben a szótár és később a templom a szolgák által adott tizedekkel építettek fel (2Móz 36:1-6; Vaj. 1Kirá 29:14). Később az adakozók fedezték ezeket az istentiszteleti helyeknek a fenntartási költségeit (2Móz 30:12-16; 2Kir 12:4-5; 2Kirá 24:4-13; Neh 10:32-33). Az izraeliták valójában nemcsak a templomok felépítésétől egyharmadig adtak vallási és jótékonykodási cselekvésekre. Szegénységhez vezettek-e ezek a nagy adományok? Ellenkezőleg. Isten megígérte, hogy megajándékosítja őket (Mal 3:10-12).[8]

Az Őr ma is jár hozzához
márten bőkezű adakozóira szőlő-t. Az adományokra szükség van a gyülekezetek a tevékenységükre, fenntartásukra, működtetésükre és az egész országnyi munkájukra, hogy bemutassuk az evangélium gyakorlati jelentőségét.

Kell-e annyit adnunk,
amennyit az izraeliták adtak, vagy adakozási példájuk ma már nem alkalmazható?
Krisztus az Őstestamentumban lefektette az igazi szolgálat elvét, hogy Istennek szentelt adományainknak arányban kell állniuk a nyújtott világgal és kiváltságokkal. Jézus ezt mondta: "Valakinek sokat adtak, sokat kell adnia tőle; és akire sokat bízta, többet kell adnia tőle" (Lk 12:48). Krisztus ezekkel a szavakkal járult munkájukba a követőit: "Ingyen vettétek, ingyen adjátok" (Mt 10:8). Ez az elv vonatkozik a kapott anyagi ajándékok megosztására is.

Az Őstestamentum sehol sem
vonja vissza, és nem másra kéri ezt a rendszert. Ha összehasonlítjuk kiváltságainkat és az általunk kapott ajándékokat az izraelitákkal, azt látjuk, hogy Jézusban nyilvánvalóan nagyobb részt kaptunk. Kifejezésre jut-e háziaink ennek megfelelően a bőkezűbb adakozás által, hogy az evangélium eljuthasson másokhoz?[9] Minél nagyobb mértékben hirdeti az egyház az evangéliumot, annál több támogatást igényel.

3. A megmaradt részekre vonatkozó elv. A szolgálat elve a megfelelő arányos arra, amit megtartunk, mint amit adunk. Még a tized a föld anyagi javainkkal való szolgálat alapvető elve, az is, hogy a tizedet a föld bennünket, hogy miképpen használjuk fel a megmaradt részeket.

Anyagi javaink
felhasználása Isten és embereink iránti szeretetünket mutatja. Pénzünk hatalom lehet a jóra; táplálhatja az önzést, megintáthatja a szomszédot, és felruházhatja a mezőtelent (Mt 25:34-40). Isten szemszögéből a pénznek főként akkor van értéke, ha művek elősegítésére, az élet szükségleteinek kielégítésére és mások ajándékosítására használjuk.

Á

4. Hűtlenség a

tizedben Ács adományokban. Nagy ÁjltalÁjnossÁjgban azt lehet mondani, hogy az emberek nem ismerik, Ács nem veszik figyelembe a sÁjférsÁjg mennyei elveit. MÁg a keresztÁnyek kÁjzÁjtt is kevesen veszik tudomÁsul sÁjféri feladatukat. Isten Izrael hűtlenségÁre adott vÁjlasza vilÁjgosan megmutatja, hogyan tekinti Ő ezt a dolgot. Amikor sajÁjt hasznukra fordÁtottÁjk a tizedet Ács az adományokat, figyelmeztette őket, hogy ez egyenlő a lopÁjssal (Mal 3:8), Ács eredmÁnytelenségÁ¼ket az anyagiakban valÁ³ hűtlenségÁ¼knek tulajdonÁ-totta: "Hozzá-tokkaltok elÁjtkozva, mágis csaltok engem a nácp egÁszben!" (Mal 3:9).

Az Ásr azzal fejezte ki

tÁ¼relmÁt, szeretetÁt Ács irgalmÁt, hogy intÁcsÁt kegyelme felkÁ-nÁjlsÁjval vezette be: "Hozzá-jöjtek hozzÁj, Ács Án is hozzÁjtok tÁrek" (Mal 3:7). Gazdag ÁjldÁst kÁ-nÁjlt nekik, Ács kÁrte őket, hogy tegyÁk prÁ³bÁjra hűségÁt: "Hozzá-jöjtek be a tizedet mind az Án tÁrhÁjzamba, Ács ezzel prÁ³bÁjlatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg náktek az egek csatornÁit, Ács ha nem Ájrasztok reÁjtok ÁjldÁst bősÁgesen. Ács megdorgÁlom Árettetek a kÁrtevőt, Ács nem veszi el fÁjldetek gyÁ¼mÁjcsÁt, Ács nem lesz a szőlőtÁj meddő a mezőn, ezt mondja a Seregeknek Ura" (Mal 3:10-12).

SÁjféjrkodÁj a

FÁjlddel. A

modern tudomány egyetlen ÁriÁjsi kutatÁ³. Ács kÁ-sÁrleti laboratóriumÁj tette a FÁjldet. Ezekből a kutatÁj sokbÁ³ sok haszon szájrmazik, de az iparban vÁggbemenő forradalom kÁjvetkezÁben szennyeződik a levegő, a vÁ-z Ács a talaj. A technika egyes esetekben bÁjcs kezelÁcs helyett visszaÁl a természettel.

Mi e vilÁjg sÁjféjrai

vagyunk, Ács mindent meg kell tennÁ¼nk, hogy az Áletet minden szinten megvÁdjÁ¼k a kÁjnyezeti egyensÁly ÁrintetlenÁ¼l hagyÁjlsÁjval. Krisztus, amikor eljÁjn, el fogja pusztÁ-tani "azokat, akik a fÁjldet pusztÁ-tjÁjk" (Jel 11:18). Ha Á-gy názzÁ¼k a dolgot, a keresztÁny sÁjféjrok nemcsak a sajÁjt javaikÁrt felelősek, hanem a kÁjrá¼lÁjttÁ¼k levő vilÁjgÁrt is.

Á

Krisztus, mint sÁjféjri

A hű sÁjféjri Ájnzetlen; ÁnjÁt

teljesen Isten Ács az emberisÁg szolgálÁjra szenteli. Krisztus irÁjntunk valÁ³ szeretetből elviselte a kegyetlen keresztalÁjlt, sőt a mág nagyobb fájldalmat is - azt, hogy ÁjvÁci elvetettÁk, Ács hogy Isten elfordult tőle. Mit is adhatnÁjnk mi,

ami arányban áll ezzel az ajándékkal? Ő maga volt az ajándék. Nem abból adott, amije volt - bár minden az Ővé volt -, hanem Őn magától adta. Ilyen a sáfárság! Ezt a legnagyobb ajándékot tekintve, meg kell tagadnunk Őn magunkat, hogy hasonlóvá legyünk hozzá. Ez az ajándék arra indít, hogy gondoskodj egyház legyünk; hogy szeressük a hátrók között a belső és a külső világ is. Mivel Krisztus meghalt a világért, a sáfárság tágabb értelemben a világért van.

Á

A sáfárság ajándékai

Isten sáfársággal bízott meg bennünket, nem az Ő javára, hanem saját javunkra.

Személyes ajándék. Isten az őt igazi egyszemélytünk állandó odaszentesítést - az időt, képességeinket, testünket és anyagi javainkat -, hogy elősegítse lelki növekedésünket és jellemünk fejlődését. Szeretünk és hálaink erősebb lesz, ha sohasem felejtsük el, minden Isten, és szüntelenül ránk árasztja szeretetét.

A sáfárságban való hűség segít legyőzni a kapzsiságot és az élnést. A Tízparancsolat el-tárolja a kapzsiságot, ami az ember egyik legnagyobb ellensége. Jézus is átvett tőle. "Meglátjátok, hogy eltávolították a telhetetlenséget; mert nem a vagyonban való bővítéskészen van az embernek az ő élete." (Lk 12:15) A rendszeres adakozás segít az embernek abban, hogy életéből győzelem kiírta a kapzsiságot és az élnést.

A sáfárság takarékoskálása és hasznos életre nevel. Akik éhezni kezdenek indulataival és külsőségeivel együtt" (Gal 5:24), azok semmit sem fognak élnésük kielégésére használni. "Ha a sáfárság elvei irányítják az életünket, megvilágosodott, célzott emberek leszünk, akiknek a szórakozása mentes az ésszerűtlen dolgoktól, üzleti életükben az arany szabály a mórval, és a lelkesedés lesz a szenvedélyük. Isten gazdagon megajándékos bennünket és becsületet." [11]

Nagy elégedettséget és örömet eredményez az a bizonyosság, hogy a Mester ezzel a felirattal látja el mindent, amit azok kívánásai elérték. "Amennyiben megcselekedtél egyet az én legkisebb atyjaimfiaként, én velem cselekedtél meg" (Mt 25:40). "Semmi sem lehet olyan drága nekünk, hogy visszatartsuk Jézustól. Ha visszaadjuk neki a tőle megőrzésre kapott tájékozódásokat, Ő minket tájékoztat nekünk. Krisztusért való minden erőfeszítésünket megjutalmazza, és az Ő nevében teljesített minden feladatunk a saját boldogságunkat szolgálja." [12]

Áldás másoknak. A hűs írások jelent mindenki számára, akivel kapcsolatba lép. Vághajtja a sűrsígrá adott páli eligazítást: "Mondd meg... hogy jűt tegyenek, legyenek gazdagok a jű cselekedetekben, legyenek szűves adakozók, kűzölők, kincset gyűjtőn maguknak jű alapul a jűvőre, hogy elnyerjűk az űrűk űletet" (1Tim 6:18-19).

A sűrsírig másoknak való szolgálattal jű, űs mindannak a kűszűges megosztűsűval, amit az irgalmas Isten mások űldűsűra nekűnk adott. Ez azt jelenti: "Műr nem azt tartjuk, hogy az űlet a pűnzűnk mennyisűgűből, a rangunkbű, fontos ismerűseinkbű, az űltalunk lakott hűzbű űs a szomszűdsűgunkbű űill, űs abbű a helyzetbű űs befolyűsbű, amit birtokolni vűlűnk." [13] űletűnk akkor valűdi űlet, ha ismerűk Istent, ha kialakűnk az űvűhez hasonlű szeretű űs nemes tulajdonsűgokat, ha adakozunk, ahogy tudunk, aszerint, ahogy ű megűldott bennűnk. Igazűn Krisztus szelleműben adakozni annyit jelent, mint valűban űni.

Áldás az egyhűznek. Az egyhűznek feltűlenűl szűksűge van arra, hogy tagjai a sűrsírig bibliai elvűt elfogadjűk. Rendszeres adakozűsuk olyan, mint a testgyakorűs; erűs gyűlekezeti kűzűssűget eredműnyez, amely a Krisztustű kapott űldűsűkat megosztja másokkal, űs helyűill, amikor Istenűgyűnek bűrmilyen szűksűglete tűmad. űgy az egyhűznek elűg anyagi eszkűze lesz a lelűszkar fenntartűsűra, Isten orszűgűnak hirdetűsűre a kűzvetlen kűrnyezetben űs a Fűld tűvoli helyein. Tagjai kűszűgesen, szeretettel űs űldűsai irűnti hűjűbű Isten rendelkezűsűre bocsűtanak idűt, lehetűsűgeket, anyagiakat.

Krisztus megűgűte, hogy visszajűn, amikor Isten orszűgűnak evangűliuműt nűpe eljuttatta "bizonyűgul minden nűpnek" (Mt 24:14). Ezűrt mindenkit hű-v, hogy legyen sűrsűra űs munkatűrsa, s az egyhűz bizonyűgtűtele hatalmas űldűs lesz a vilűgnak. Hű sűrsűrai boldogok, amikor űjűjűk, az evangűlium űldűsaiban mások is rűszesűnek.

ű

Lűjegyzet

1.

Â

Webster's New Universal Unabridged Dictionary, 2.
kiad., 1979, 1786. oldal

2.

Â

SDA Encyclopedia, jav. kiad. 1425. oldal

3.

Â

l. m.

4.

Â

Paul G. Smith, *Managing God's Goods* (Nashville; Southern Pub. Assn., 1973), 21. oldal

5.

Â

Lásd C. G. Tuland, "Tithing in the New Testament", *Ministry*, October, 1961, 12. oldal

6.

Â

Pl. 2M³z 27:20-ban az Âsr k¹/₄l¹Ân megparancsolta, hogy ol¹Â-vaolajjal l¹ss¹Â;k el a l¹mp¹Â;kat. Âlland³ k¹Âtelezetts¹Âget jelentett az im¹Â;dkoz¹Â;s hely¹Ânek olajjal val³ ell¹Â;t¹Â;sa, hogy az megfelelôen mûk¹Â;dj¹Ân, de ennek k¹Âlts¹Âgeit nem a tizedbôl fedezt¹Âk. L¹Âsd szint¹Ân E. G. White, *Counsels*

fizetni, amit esetleg mellőzve keres, vagy ajándékba kap. 'Mert ha a kőszög megvan, aszerint kedves az, amiye kinek-kinek van, űs nem aszerint amiye nincs.' (2Kor 8:12)" (Christian Beliefs, 267. oldal).

8.

Á

A Biblia egyes kutatói úgy hiszik, hogy Izrael legalább tizedet fizetett (mások szerint hátrmat), a kőszög adakozásokon kívül. Az első tizedről az űsr ezt mondta: "A Lővi fiainak űrőksőgő adtam minden tizedet Izraelben; az ő szolgálatukért valő osztályoz ez" (4Mőz 18:21). A második tizedről pedig ezt mondta: "Egyed az űsrnak, a te Istenednek sző-ne előtt azon a helyen, amelyet kivőlaszt, hogy ott lakozzók az ő neve, gabonődnak, mustodnak, olajodnak tizedet, a te barmaidnak űs juhaidnak első fajzššit; hogy tanuljad főlni az Urat, a te Istenedet minden időben" (5Mőz 14:23). Az izraelitőknak hátrm űv kőzššő kettőben el kellett vinniők a templomba ezt a tizedet vagy az azzal egyenőrtőkő pőnt. Ott azt a vallősi őnnepekre hasznőltő fel, valamint belőle gondoskodtak a lővitőkrő, jőveőnyekről, őrvőkrő űs őzvegyekről. Az izraelitők minden harmadik űvben a második tizedet arra hasznőltő fel, hogy otthonukban vendőgő lőttők a lővitőkat űs a szegőnyeket. űgy a második tizedet jőššőknykodőšra űs vendőgeskedőšre hasznőltő fel (5Mőz 14:27-29; 26:12). Lősd White: Pőtriőrkők űs prőfőttők, 494. oldal; "őTithe", SDA Bible Dictionary, jav. kiad., 1127. oldal).

9.

Á

10.

Â

Bibliai szempontból a javak birtoklása nem jelent tulajdonjogot. A tizedhez való viszonyulásunk mutatja, elismerjük-e, hogy csak szífléi vagyunk, vagy tulajdonosnak tartjuk-e magunkat.

11.

Â

Froom, "Stewardship in Its Larger Aspects", Ministry, 20. oldal

12.

Â

White, Testimonies, 4/19. oldal

13.

Â

P. G. Smith, 72. oldal